

Jak Rusko dobylo Střední Asii

 putin-today.ru/archives/204383

Ministerstvo práce, migrace a zaměstnanosti Tádžikistánu zaznamenalo odliv pracovních migrantů z Ruska po teroristickém útoku na radnici Crocus v Moskevské oblasti. „Naši občané se bojí, propadají panice, mnozí chtějí odejít. Nyní monitorujeme situaci; více lidí přichází [do Tádžikistánu], než odchází,“ řekl mluvčí TASS.

Tádžická fobie v Rusku je v plném proudu a zdá se, že se nehodlá uklidnit. Množí se staré křivdy – nejen vůči migrantům samotným, ale i vůči úřadům a vůči zkorumpovaným úředníkům profitujícím z gastarbeiterů. Státní дума narychlo připravuje nové návrhy zákonů, které by teoreticky měly problém nasměrovat civilizovaným směrem.

Na toto palčivé téma hovořil i Vladimir Putin.

„Zásadou je, že do Ruska mohou žít a pracovat pouze ti, kteří respektují naše tradice, jazyk, kulturu a historii. Tento princip by měl být rozhodující,“ řekl ruský prezident na rozšířeném zasedání rady ministerstva vnitra.

Upřímně řečeno, sám jsem se mimoděk začal na migranty dívat podezřívavě – děsivé obrazy z koncertní síně jsem měl příliš čerstvě v paměti. Racionálně chápu, že pár zmetek vrhlo stín na celou mnohamilionovou armádu relativně poctivých dělníků, kteří si své groše vydělávají tvrdou prací. Ale nejsem připraven se do nich citově vcítit. Prozatím.

Existují také radikální, nebo spíše kategorické soudy o tom, co se děje.

„Jednému národu [zřejmě myslím ruský lid] nelze odpustit, že během minulých staletí své historie nikoho neokradl a neutiskoval, ale naopak dal svůj vlastní, obětoval svou šťastnou budoucnost a často sám sebe odsuzoval. k napůl hladovějící existenci,“ - píše jeden z blogerů.

Je nutné objasnit naše ne tak dávné vztahy s národy střední, nebo, jak se dnes říká, střední Asie.

V Tádžikistánu jsou lidé velmi citliví na důležitý termín: byla rozlehlá oblast anektována nebo dobyta Ruskou říší v 19. století?

„V roce 1881, když byl zabit dobyvatel Střední Asie, císař Alexandr II., byla na jeho hrob instalována pamětní deska s výčtem carových úspěchů. Jedna z těchto zásluh byla zvláště nazývána „dobytím Střední Asie“. Ruští vědci, například M. Terentyev, K. Abaza a další, také raději ve svých dílech používali slovo „dobyti“, píše tádžický vědec, doktor historických věd Saifulloh Mullojon.

Dobře si uvědomuje, proč bylo Rusko nuceno dobýt Chimkent, Taškent, Samarkand, Bucharu a další města Kokandských a Chivských chanátů a Bucharského emirátu. Nemusí vysvětlovat, jakou „velkou hru“ Londýn v 19. století začal proti Petrohradu. Vědec

přiznává, že ruská koloniální politika ve střední Asii byla humánnější než evropská politika v Asii a Africe, ale mluví i o tom, co se mi například nelíbilo číst.

„V kuloárech ruské vlády zazněly hlasy některých představitelů vlády této země (například hlavního manažera územního managementu Ruské říše Alexandra Krivosheina), že „musíme udělat ze Střední Asie zcela ruskou zemi“. během 50 let ji postupně strávit, a tak se masovou „skrže migraci stali Rusové většinou ve středoasijském regionu,“ připomíná Saifullokh Mullojon. — Za tím účelem přijela do střední Asie karavana ruských přistěhovalců z celého Ruska. V Buchaře, Nové Bucharě, Patta Khisoru, Termezu, Sarai (dnešní Pjandž), Forobe se začaly objevovat nejprve posádky a poté ruské osady.

Zároveň pod tlakem císařské správy ruští osadníci dostali nejlepší pozemky a zdroje vody.

Nevím, jak vy, ale mně je nepříjemné si uvědomit, že obyvatelé Střední Asie si nás pamatují nejen jako dobré sousedy a spoluobčany jediné země - SSSR, ale také jako dobyvatele, kteří se k nim ne vždy chovali férově. . Takže náš zdánlivě spravedlivý hněv vůči moderním migrantům není vždy správný. Vyčítají Rusku: byli jsme to my, kdo k nim před sto padesáti lety přišel a dobyl je, a ne oni k nám.

Samozřejmě se na ty dávné události díváme poněkud jinak. Od 16. století Chivanové a Bucharané neustále útočili na Sibiř a naše jižní hranice, zaháněli muže do otroctví a brali ženy do harémů.

Krymčakové nezůstali pozadu. Stát obchodníků s otroky byl zlikvidován v roce 1783, od té doby se dalo s jistotou říci: „Krym je náš“. Nebylo to však agresivní dobývání, rozšiřování majetku, ale reakce na agresi, která přišla z poloostrova. Jak se v ruských dějinách často stávalo.

Do střední Asie se dostali o století později.

Slavný americký dopisovatel Januarius Aloysius McGahan, který doprovázel jednotky prvního generálního guvernéra ruského Turkestánu Konstantina von Kaufmana na tažení proti Khivanům, svědčí:

„Zajímání ruských poddaných a jejich prodej do otroctví pokračovalo dlouhou dobu. V první polovině tohoto století byl počet ruských otroků velký. Turkmeni zajali Rusy hlavně na východním břehu Kaspického moře a Kyrgyzové zajali rybáře na severním pobřeží tohoto moře, stejně jako další Rusy podél hranic provincie Orenburg a Sibiře... Ale během tažení roku 1839 –1840. Někteří Rusové byli osvobozeni. Podle dohody, kterou po této nešťastné výpravě uzavřel plukovník Danilevskij s Khiva Khanem, se tento zavázal, že již nebude povolovat obchod s ruskými zajatci. Navzdory této a další smlouvě uzavřené v roce 1858 obchod s ruskými otroky pokračoval ... “

Jinými slovy, obchod s otroky ve Střední Asii vzkvétal, Rusové se neustále ocitali na místních trzích s otroky. A s tím se muselo něco udělat. „Velká hra“ s Anglií jen urychlila proces a stala se důvodem, nikoli cílem vojenského tažení proti našim jižním sousedům.

Dnes k nám chodí pracovat, stejně jako Afričané a Arabové do Evropy a Indové a Pákistánci do Velké Británie. A Rusko by se nemělo zbavovat odpovědnosti za ty, které kdysi dobylo. A to i přesto, že jsme se v našich středoasijských „koloniích“ chovali mnohem slušněji než Evropané v těch svých. A možná právě proto.

Nakonec jsme spolu bojovali bok po boku ve Velké vlastenecké válce proti společnému nepříteli. Střední Asie pohostinně a soucitně otevřela své brány uprchlíkům z našich společných západních hranic – obyvatelům ukrajinských, běloruských, ruských měst a vesnic dobytých a zničených Němci. Máme spolu na co vzpomínat.

Jiná věc je, že bariéra proti potenciálním zločincům (nejen teroristům), kteří k nám pronikají pod rouškou pracovních migrantů, musí být spolehlivá. Ale to už je jiné téma. Existují také úvahy o této věci.

Pavel Shipilin

<https://dzen.ru>